

POSTANOWIENIE Z DNIA 4 LIPCA 2012 R.

KSP 6/12

Przewodniczący: sędzia SN Andrzej Siuchniński.

Sędziowie SN: Przemysław Kalinowski (sprawozdawca), Roman Sądej.

Sąd Najwyższy – Izba Karną w sprawie skargi Z. J. na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w i Sądu Okręgowego, sygn. akt II K 81/10 po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 4 lipca 2012 r. z urzędu kwestii właściwości

postanowił: p r z e k a z a ć skargę Zbigniewa J. do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu jako właściwemu.

UZASADNIENIE

W dniu 11 czerwca 2012 r. Z. J. złożył skargę o stwierdzenie przewlekłości postępowania, które toczy przed Sądem Okręgowym, sygn. akt II K 81/10. Jednocześnie wskazał, że skarga dotyczy również Sądu Apelacyjnego, nie precyzując jednak bliżej w jakim zakresie jego sprawa toczyła się lub toczy przed tym ostatnim sądem.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Z treści skargi Z. J. jednoznacznie wynika, że dotyczy ona sprawy „aktualnie toczącej się” – jak pisze jej autor – przed Sądem Okręgowym, sygn. akt II K 81/10. Stosownie natomiast do dyspozycji art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 z późn. zm.) - sądem właściwym do rozpoznania skargi jest sąd przełożony nad sądem, przed którym toczy się postępowanie. W sytuacji zatem, gdy sprawa, w której Z. J. złożył skargę na przewlekłość postępowania,

toczy się w Sądzie Okręgowym – sądem przełożonym w rozumieniu powołanej ustawy – jest Sąd Apelacyjny. Ta ogólna dyrektywa została uzupełniona przepisem art. 4 ust. 1 lit. b wspomnianej ustawy (w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 20 lutego 2009 r. o zmianie powołanej wyżej ustawy – Dz. U. Nr 61, poz. 498) obowiązującym od dnia 1 maja 2009 r., zgodnie z którym, jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania toczącego się przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym, właściwym do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny.

Zastosowanie powyższych przepisów w niniejszym wypadku obligowało do postąpienia po myśli art. 35 § 1 *in fine* k.p.k.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.